

Sygn. akt VIII Cz 7/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Marek Paczkowski (spr.)
Sędziowie:	SSO Katarzyna Borowy SSO Marek Lewandowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 marca 2019 r.

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzycieli (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C.

z udziałem dłużników W. R., D. R., B. L., Ł. L. i G. L.

w przedmiocie skarg dłużników W. R., D. R. i B. L. na czynności komornika

na skutek zażalenia dłużniczki B. L.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 29 października 2018 r.

sygn. akt I Co 2030/18

p o s t a n a w i a :

I. zmienić zaskarżone postanowienie w całości w ten sposób, że:

1) zmienić postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Płocku M. C. z dnia 14 sierpnia 2018 r. w sprawie Km 2418/18:

a) w punkcie 2) (drugim) w ten sposób, że ustalić koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie na kwotę 375,75zł (trzysta siedemdziesiąt pięć złotych i 75/100) i w całości obciążyć nimi dłużników solidarnie,

b) w punkcie 3) (trzecim) tylko o tyle, że wezwać dłużników do zapłaty na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Płocku M. C. kwoty 375,75zł (trzysta siedemdziesiąt pięć złotych i 75/100) w miejsce kwoty 6.214,79zł,

2) oddalić skargi w pozostałych częściach,

3) nie obciążać wierzyciela obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania skargowego;

II. nie obciążać wierzyciela obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania zażaleniewego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2018 r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu oddalił skargę dłużniczki B. L. oraz dłużników W. R. i D. R., obciążając skarżących kosztami postępowania egzekucyjnego.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła dłużniczka B. L., zaskarżając je w całości oraz wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie skargi na czynności komornika przez ustalenie opłaty egzekucyjnej w wysokości 186,56zł. Skarżąca podniosła, że w sprawie doszło do umorzenia postępowania egzekucyjnego, jeszcze zanim doręczono jej zawiadomienie o wszczęciu egzekucji. Natomiast wystarczającym w tym zakresie nie może być zawiadomienie banku o blokadzie rachunku bankowego. W ocenie zatem skarżącej ma zastosowanie do naliczenia opłaty egzekucyjnej art. 49 ust. 2 u.k.s.e.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2018r. poz.1309 ze zm., dalej: ustawy) w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Jednakże, w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Zdanie drugie art. 49 ust. 2 określa zatem sposób pobierania opłaty w sytuacji, gdy wierzyciel złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, a więc przed dokonaniem przez komornika pierwszej czynności egzekucyjnej (art. 805 k.p.c.). W takim przypadku komornik pobiera od dłużnika opłatę egzekucyjną w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, niezależnie od wysokości świadczenia, o którego wyegzekwowanie wnosił wierzyciel, i niezależnie od tego, czy wierzyciel złożył wniosek z powodu uiszczenia świadczenia przez dłużnika bezpośrednio do rąk wierzyciela. Przy czym przepis wyraźnie określa warunek, a mianowicie wniosek o umorzenie musi być złożony przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, wobec czego nieuprawnione według Sądu Okręgowego jest stawianie znaku równości z sytuacją uzyskania wiedzy przez dłużnika o postępowaniu egzekucyjnym w jakikolwiek sposób.

Z akt sprawy egzekucyjnej wynika jednoznacznie, że zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało doręczone dłużniczce po zgłoszeniu przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 2418/18. Nie ma podstaw do tego, aby uznawać, że pod pojęciem wniosku wierzyciela zgłoszonego przed doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji należy rozumieć wniosek złożony przed uzyskaniem wiedzy o wszczęciu egzekucji. Gdyby ustawodawca przypisywał znaczenie uzyskaniu samej wiedzy o wszczęciu egzekucji, sformułowałby przepis w inny sposób. Nie ma podstaw do tego, aby w tym zakresie odchodzić od wykładni gramatycznej przepisu.

Powyższe wskazuje zaś, że właściwą podstawą do ustalenia należnej od dłużniczki opłaty egzekucyjnej stanowił przepis art. 49 ust. 2 zdanie drugie ustawy, zgodnie z którym w przedmiotowej sprawie egzekucyjnej należało pobrać od dłużników opłatę stosunkową w wysokości 1/20 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Wymogło to zmianę zaskarżonego postanowienia przez zmianę kosztów postępowania egzekucyjnego i ustalenie, że w ich skład wchodzi opłata stosunkowa w kwocie 186,56zł, koszt uzyskania informacji w kwocie 100zł, koszty doręczenia korespondencji w kwocie 81,75zł i koszty dostępu do systemu teleinformatycznego w kwocie 7,44zł, co daje łącznie kwotę 375,75zł.

Wśród kosztów Sąd Okręgowy nie uwzględnił kwoty 373,10zł tytułem zlecenia poszukiwania majątku dłużnika. Jak Komornik przyznał w odpowiedzi na skargę, kwota ta została wskazana w postanowieniu omyłkowo.

Reasumując konieczna stała się zmiana zaskarżonego postanowienia Komornika i ustalenie kosztów egzekucji na poziomie 375,75zł oraz wezwanie dłużników do uiszczenia tej kwoty.

Natomiast skarga była bezzasadna w części dotyczącej kwoty 100zł tytułem kosztów uzyskania informacji. W tym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację Sądu Rejonowego. Należy nadmienić, że w tym zakresie dłużniczka nie podnosiła w zażaleniu żadnych zarzutów.

Wobec uwzględnienia skargi niemal w całości należało uznać wierzyciela za przegrywającego postępowanie skargowe niemal w całości i z mocy art. 100 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. obciążyć go całością kosztów postępowania skargowego. Zdaniem Sądu Okręgowego zastosowanie w sprawie winien jednak znaleźć art. 102 k.p.c. z związku z art. 13 § 2 k.p.c. Wierzyciel w żaden sposób nie przyczynił się do tego, że dłużnicy byli zmuszeni do wniesienia skargi na czynności komornika. Po uiszczeniu należnej mu kwoty przez dłużniczkę B. L. złożył wniosek o umorzenie postępowania, podejmując wcześniej współpracę z dłużnikami w zakresie warunków spłaty. Z tego powodu obciążenie wierzyciela kosztami byłoby niesprawiedliwe.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie, orzekając o tym w pkt I. sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. z związku z art. 13 § 2 k.p.c., przy czym argumentacja, która legła u podstaw tego rozstrzygnięcia jest identyczna, jak w wypadku rozstrzygnięcia o kosztach postępowania skargowego i została ona przedstawiona wyżej.

/SSO Katarzyna Borowy/ /SSO Marek Paczkowski/ /SSO Marek Lewandowski/